

Estat de descomposició

El PP i UV desenternen el conflicte lingüístic, el consensuen entre ells i propicien l'estat de descomposició de la llengua.

“Era el dia 20 d'abril de 1982, i estàvem pel davant de l'hotel Ritz amb el senador Josep Benet, quan vàiem venir del Congrés dels Diputats, tot content i entusiasmat, Fernando Abril Martorell. Eren més tard de les 12 de la nit. L'eufòria es devia al fet que s'acabava de signar l'acord sobre l'Estatut del País Valencià, i reconeixia que havia aconseguit un gran èxit polític. (...) Com és natural ens posem a parlar del tema de la llengua. I Abril Martorell ens reconeix que la llengua de Catalunya i la del País Valencià tenen un 90% de semblança o d'igualtat. Però com que ells són 3 milions d'habitants, i no són com els mallorquins, cal que tinguin una llengua pròpia. (...) Davant de la seua actitud visceral i de radicalitat monolítica, vaig dir-li que el que importava és que no vulgueu fer una gramàtica nova. El nom, digueu-li com vulgueu, però el que seria criminal és que vulgueu trencar amb les Normes de Castelló de 1932. Respongué que a Castelló l'any 32 se'ls havien rifat. Que a la Plana estaven molt cofois, però que allà no havia passat mai res d'important. (...) Li vaig dir: però la qüestió no és de Castelló, sinó que estan sancionades per la Universitat. Però em contestà: la Universitat res, és el poble qui ha de fer la llengua. Vaig insistir que també ho va ratificar la Real Academia Espaniola de la Lengua, i fins i tot el cardenal Tarancón. Tampoc no reconeixia el dictamen acadèmic, que segons ell, els l'havia arrancat per la seua mala consciència en lluitar històricament contra les llengües no castellanes. I continuà: nosaltres hem de fer una Acadèmia (...) que es dedique al 10% de diferent que hi ha entre la llengua de València i la de Catalunya. Quan hagen passat uns 7 o uns 10 anys, l'Acadèmia i l'Institut d'Estudis Catalans, de tu a tu, d'igual a igual,

cal que pacten i troben les convergències que hi puga haver. Benet li diu: però si el IEC segons el decret que el va reinstaurar és per a tota l'àrea cultural, inclosa València, i jurídicament no cal fer el que dius. Abril ho reconeix, i contesta que aquesta atzagaiada és per un error de Rodolfo Martín Villa, que en promoure el Decret el varen agafar dormit”. L'ex-senador independent pel PSC, Francesc Ferrer i Gironés, recorda al llibre *La persecució política de la llengua catalana* el moment en què se senten els fonaments de l'actual política del Partit Popular (PP) i d'Unió Valenciana (UV) envers la llengua una vegada instal·lats, en coalició, en el govern autonòmic.

El PP valencià ha necessitat, però, tretze anys per a governar i tres mesos per a aplicar la doctrina assenyalada per Abril Martorell. La setmana passada, el Consell valencià trau l'autoritat lingüística a la Universitat aduint el conflicte social que produïa. Dos dies després, el grup parla-

mentari d'EU-Els Verds abandona les Corts Valencianes en protesta per l'ortografia secessionista –promoguda des de l'Acadèmia de Cultura Valenciana– en què es redacten els papers d'aquesta institució i després que el seu president, Vicent González Lizondo, qualificarà el valencià normatiu com a “*absurdo polaco*”. L'endemà, el president de la Generalitat valenciana, Eduardo Zaplana, beneïa la seua actitud. Una setmana abans, Lizondo havia dit que a Canal 9 s'ha de parlar “el valencià dels pobles”.

Populars i regionalistes han desenterrat el tema lingüístic, l'han vestit de conflicte civil i han escollit una solució de consens entre les seues diferents posicions al respecte. UV aposta per la via gallega (inventar una ortografia a mig camí entre el portuguès i l'espanyol per desmarcar-se de la unitat lingüística amb la primera). El PP opta per l'espanyol, s'estalvia definir-se i permet les diverses normatives valencianes. Resultat: s'inicia la descomposició de la llengua.

Els rectors de les universitats valencianes lamenten unànimement aquesta politització de la matèria lingüística. Andrés Pedreño, de la Universitat d'Alacant, ho valora de forma “forçosament acadèmica i científica: els instituts universitaris són la màxima expressió de la qualitat investigadora de la Universitat”. Per la seua banda, Ferran Romero, de la Universitat Jaume I, de Castelló, espera que la Generalitat valenciana hi pensarà i afirma que reclamarà “la nostra presència per portar endavant el paper normalitzador que ens correspon en aquesta matèria”. Pedro Ruiz, de la Universitat de València-Estudi General, apunta que si la Universitat “no és vista com la institució que és, es crearà una situació molt incòmoda”. **Joan Marí**

Zaplana (davant) i Lizondo. El consens: permetre totes les normatives valencianes i, sobretot, el castellà.